

[Grøndahl.]

Vi vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at slå fast, at vi ikke agter at stemme for lovforslaget ved tredje behandling, såfremt der ikke kan gives tilsagn om, at det sparede beløb under en eller anden form tilbagebetales de motorkørende.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne takke samtlige ærede ordførere for den tilslutning, der er givet til de stillede ændringsforslag, ligesom jeg gerne vil benytte lejligheden til at takke udvalgets flertal for den almindelige tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Jeg er ikke uenig med det ærede medlem hr. Arne Larsen i, at vore veje for så vidt kan trænge til den udbygning, som der kan blive tale om, men der er, synes jeg, det glædelige i hele denne sag, at det er på de sekundære områder, man her taler om at spare penge. Det er jo i og for sig mere væsentligt, at vi til vore hovedlandeveje og vore motorveje kan få flere penge til disposition.

Jeg kan bekræfte over for det ærede medlem hr. Arne Larsen, at dispensationsbestemmelsen er tænkt anvendt — sådan som der er givet udtryk for — i ganske særlige tilfælde som f. eks. ved store tøbrudskader, hvad der næmt kan forekomme efter en vinter som den, vi har nu, men vi har ikke turdet gå videre med hensyn til dispensation. Som det ærede medlem omtalte, kan der være andre tilfælde, hvor det i og for sig kunne synes rimeligt at dispensere, men vi har været bange for, at de penge, vi skal spare, skulle smuldre bort, hvis vi kom ind på en almindelig dispensationsordning på dette område.

Det ærede medlem hr. Grøndahl var på ny inde på de betragtninger, som det ærede medlems partifælle fremførte under første behandling. Man kunne tænke sig en ordning, hvorefter man tilbagebetalte de ca. 40 mill. kr., som lovforslaget går ud på at spare for staten, til de motorkørende og herunder særlig erhvervskørslen. Det er jo rigtigt, som det ærede medlem selv sagde, at det er et område, der henhører under finansministeren, men det er ikke bare for at skyde det over på finansministeren, at jeg har sagt dette. Det, der er motivet for dette lovforslag, er, at staten skal indvinde

nogle penge, og det opnår vi ikke, hvis vi giver pengene ud igen ved at tilbagebetale dem til nogle motorkørende. I øvrigt kan jeg trøste det ærede medlem hr. Grøndahl med, at jeg ikke tror, finansministeren er ked af, om jeg på visse områder kunne være ham behjælpelig med at skaffe nogle flere penge i kassen. Det tror jeg ministeren er meget glad for.

Endelig spurgte det ærede medlem hr. Grøndahl, om man kunne sige noget om, hvad de ændringer, lovforslaget ville medføre, ville komme til at koste i penge. Dertil vil jeg sige, at de stillede ændringsforslag, som er tiltrådt fra alle sider, ikke skulle gøre nogen forskel. Der skulle alligevel kunne opnås en besparelse på ca. 40 mill. kr. for staten, sådan som lovforslaget tilsigtede.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om totalisatorspil.

(Lovforslaget (nr. 71) findes i tillæg A. sp. 523, fremsættelsen i tidenden sp. 2061).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erhard Jakobsen: Tilsyneladende drejer dette lovforslag sig jo om spil, men jeg tror, ærede medlemmer gør sig skyldig i en fejltagelse, hvis de tager stilling til det ud fra deres private synspunkter med hensyn til, om det er gavnligt eller skadeligt at lette adgangen til spil. Lovforslaget drejer sig nemlig ikke om spil; det drejer sig om sport, og det er noget andet.

Endvidere kunne man tro, at det eneste,

[Erhard Jakobsen.]

forslaget drejer sig om, er, om det vil være forsvarligt at lade staten få nogle færre indtægter som følge af, at andre slipper noget billigere i afgift. Også den betragtning er overfladisk.

Jeg har den fornøjelse at kende præsidenten for Danmarks Cykle Union særdeles godt, og han har fortalt mig, at det meget nemt kan komme til at gå sådan med indtægterne, i alt fald fra et par af de mindre cykelbaner, at hvis der ikke sker noget i den her foreslåede retning, bliver der ikke bare tale om, at staten nu går lidt ned i indtægt, men så bliver der tale om, at staten mister enhver indtægt, idet banerne ganske simpelt løber risiko for at måtte lukke efter i flere år at have givet underskud.

Dernæst vil jeg pege på, at lovforslaget i høj grad drejer sig om sport. Jeg ved godt, at der er mange mennesker her i landet — der er måske sågar nogle i det høje ting — der mener, at sport er noget, der må klare sig selv. De, der er tossede nok til at stå op om søndagen og gå ud og trille med en bold, må virkelig selv betale for fornøjelsen. På det punkt tror jeg man kan være ganske rolig; de, der er helt vilde med sport, spiller og betaler for fornøjelsen; ganske uanset hvordan forholdene er, driver de deres sport. Men der er heldigvis også folk i det høje ting, som har en anden opfattelse. Jeg ved, at f. eks. undervisningsministeren for nylig har givet udtryk for en helt anden opfattelse af sportens betydning for ungdommens opdragelse og for samfundslivet i dets helhed, og det er dette synspunkt, jeg gerne vil drage frem i denne forbindelse.

Jeg ved godt, at folketingets stilling til dette lovforslag ikke afgør tingets stilling til sporten generelt, men man kan ikke uden at tage stilling til sporten generelt tage stilling til dette lovforslag. Dansk idræt er kommet i den situation, at man knap nok kan konkurrere med idrætsudøvere i andre lande, fordi idrætten i andre lande mere og mere får en slags professionel karakter. Man betaler ikke idrætsudøvere, for så er de jo rent professionelle, og så er de udelukket fra at være med; men det sker gang på gang, at når vore amatører mødes med idrætsudøvere fra andre lande, mødes de med nogle, som lige har haft 6 måneders ophold på en idræts højskole, eller

som driver idræt i deres arbejdstid og har lidt arbejde i deres fritid. Det gør, at vor idræt bliver placeret i bageste række.

Så vil nogen sige: det, det drejer sig om, er jo blot, at der er nogen, som driver idræt; det er ikke resultaterne, det kommer an på! Dertil er at sige, at jo flere resultater der opnås af vore topidrætsmænd, desto større bliver interessen blandt drenge og piger i landet for at være med i den pågældende sportsgren. Derfor er resultaterne ikke uden betydning, og derfor er det et samfundsanliggende, at dansk idræt i sin helhed ikke stilles ringere, end idrætten er stillet i andre lande. Man skal ikke betale idrætsudøvere for deres sport; de tager betalingen hjem gennem sundhed og den fornøjelse, de har af at deltage i idræt. Men jo bedre man gør vilkårene for de folk, der skal lede idrætten og træne idrætsfolkene, desto bedre chancer giver man derfor idrætsmændene rundt omkring, hvor de skal konkurrere med folk fra andre lande.

Dette forslag omfatter kun en lille gren af sporten, men det er også kun få penge, det drejer sig om; og som jeg sagde før: det kan være penge, som statskassen ellers mister totalt. Hvis ellers denne præsident for Danmarks Cykle Union, som jeg talte om før, er pålidelig, ligger det sådan, at i de sidste 7 år har vore 3 cykelbaner haft underskud på driften af banerne, samtidig med at de tilsammen har betalt sådan noget som 3 mill. kr. ind i statens kasse, og det kan vist ikke siges at være en ligelig fordeling af de midler, som kommer ind.

Om man nu med dette lovforslag har fundet den rigtige måde at hjælpe på, kan man se på i det udvalg, som jeg går ud fra vil blive nedsat. Jeg er næsten sikker på, at både cykelsporten og hestesporten vil møde op i deputation for at tale med dette udvalg. Men i alt fald synes jeg, lovforslagets tendens er rigtig, og jeg håber meget, der vil være tilslutning til at føre det igennem; så må man i et udvalg finde den form, hvorunder man bedst gavner alle de sportsgrene, der her er impliceret.

Holger Hansen: Skal man betragte dette lovforslag ud fra det, der først falder i øjnene, nemlig at man herigennem foreslår en lettelse af skatten på spil, i dette tilfælde totalisatorspil, så kan det vist være rime-

[Holger Hansen.]

ligt at undre sig en smule over, at den højtærede finansminister finder tiden inde til noget sådant. Både finansministerens og regeringens syn på lempelse af beskatningen i almindelighed giver os gang på gang det indtryk, at det ikke just er det almindelige at foreslå sænkninger, men i særdeleshed må man vel undres ud fra den skepsis over for skattesænkninger, som er kommet til udtryk i de allerseneste dage. Vi har fået det indtryk, at man i regeringspartierne — i hvert fald i kredse inden for regeringspartierne og regeringen — er blevet skeptisk over for den omlægning af beskatningen, der skulle finde sted til foråret, og som jo er et led i det politiske forlig fra juni. Det er det første indtryk, man får at undre sig over. Ved nærmere eftersyn viser det sig imidlertid, at det, som den højtærede finansminister foreslår, jo ganske ligger på linje med tidligere praksis såvel på dette område som over for andre skatteobjekter af lignende art. Gang på gang har staten måttet ændre sine skattesatser eller procenter, når det viser sig at slå tilbage, d. v. s. når satserne har vist sig at gøre en tidligere god forretning dårlig, både for erhvervet og for statskassen.

I dette tilfælde er det totalisatorafgiften, der står over for ændring, og motiveringen er den, at væddeløbsforeningerne har påvist, at de er i svære økonomiske vanskeligheder; og da det selvfølgelig ikke kan være statens opgave at kvæle disse foreninger, ja, så må min gruppe finde, at forslaget på dette punkt er rimeligt. Videre kan det vel også siges, at hvis man ville kvæle eller lægge unødvendige hindringer i vejen for denne sportsudøvelse, ville man samtidig slagte hønen, som lægger guldæg. Det er jeg sikker på at den højtærede finansminister også i dag vil være meget nervøs og ængstelig for, al den stund totalisatorafgifterne har skæppet ganske godt i skattekontoret i de senere år.

Mindre klart står det for mig, hvordan og hvorfor ændringerne i afgiftsskalaerne er udformet, som de er, med en lempelse i bunden og en ganske stor lempelse højere oppe i skalaen. Men det har vel sin forklaring, og det er et af de spørgsmål, vi kan drøfte i det udvalg, der formentlig bliver nedsat efter denne behandling.

Der er endnu nogle spørgsmål, som jeg kunne have lyst til at stille i dag. Hvordan stiller det sig med duevæddeløbene? Det kan nok være, at de mennesker, der foranstalter dem, også har haft udgiftsstigninger, men dog næppe i et omfang, som det kan være tilfældet med hestesporten, som f. eks. skal vedligeholde baner, skal skaffe præmier o. s. v.

Nu kan der sikkert være nogen, der mener, at hestevæddeløb kan ikke have så farlig megen interesse for mere end en lille, snæver kreds. Jeg vil gerne som bonde have lov til at komme med et lille hjertesuk. Man græmmes en smule over, at hesten snart er forsvundet fra de danske marker. Det er ved at blive sådan, at det at se en hest, når man har kørt en tur på vejen, er en af de tildragelser, man fortæller sin kone om, når man er kommet hjem, og det siger et og andet om, hvordan det er kommet til at se ud. Hesten var før bondens uundværlige medhjælp; nu har han ikke råd til den luksus at holde en hest. Trav- og galopsporten er med til at holde interessen ved lige for dette dejlige husdyr, og det skal de folk ikke have utak for, tværtimod.

Jeg vender mig så til lovforslagets anden ændring, nemlig bestemmelsen om, at finansministeren kan give tilladelse til, at indskud kan modtages også andre steder og på andre tider end på banen, når løbene finder sted. En sådan ændring vil rejse en række problemer. Jeg skal nævne nogle af dem. Det bliver et spørgsmål, hvordan noget sådant kan etableres. Det kan ikke være hensigtsmæssigt at sætte en masse mennesker i gang med noget nyt arbejde, sætte dem i gang med noget, synes man, temmelig overflødigt arbejde. Det kan heller ikke være rigtigt at skabe en administration af et betydeligt omfang for et så forholdsvis lille og snævert område. Jeg ser i bemærkningerne til lovforslaget, at disse eventuelle indskudskontorer eller indskudsboder skulle gøres lokalt begrænsede i den forstand, at det vel ikke er påtænkt, at de skulle kunne oprettes hvor som helst i landet. Jeg kunne have lyst til at spørge den højtærede minister, hvordan man vil iværksætte noget sådant.

Der er dernæst det spørgsmål, hvordan en sådan nyordning vil påvirke tipstjensens omsætning. Det kan ikke diskuteres,

[Holger Hansen.]

at en almindelig mulighed for at kunne fjernspille, som der her gives, vil tiltrække megen opmærksomhed også i de kredse, der i øjeblikket satser i tipstjenesten. Vil dette betyde nedgang i tipstjenestens omsætning og derigennem være med til at gøre det vanskeligere at fremskaffe de penge til sporten, som tipstjenesten jo er med til at skaffe? Jeg kan ikke lade være med at trække en parallel til det, det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen bemærkede for et øjeblik siden. Den foreslåede ordning kan jo få den modsatte virkning af det, lovforslaget tilsigter, nemlig den, at man fra at spille på sin tipskupon går over til at spille på hestevæddeløb, duevæddeløb eller andet, og det kan ikke både sporten i dens helhed.

De her fremsatte betragtninger må vi overveje nøjere i et udvalg. Det er ikke med disse ord min mening at ville afvise denne del af lovforslaget. Jeg er også klar over, at den højtærede finansminister sætter en vis lid til, at det provenutab, der vil følge af den første del af bestemmelserne, i tilfælde af oprettelse af disse indskudsboder vil vise sig at blive en merindtægt for statskassen.

Jeg vil gerne understrege, at en sådan ændring, som jo er en principiel ændring i loven om totalisatorspil, vil få konsekvenser på mange områder. Vi er skeptiske over for denne anden del af lovforslaget, men vi vil gerne i et udvalg drøfte tingene nærmere for så at lade vor endelige stilling til forslaget afgøre af den klaring, der da vil finde sted.

Ninn-Hansen: Selv om det forslag, den højtærede finansminister her har fremsat, ikke har nogen voldsom økonomisk rækkevidde, må man vel alligevel sige, at forslaget i sig selv betegner et lyspunkt. Når regeringens finansminister finder anledning til i denne situation at fremsætte et forslag af den karakter, så må vel navnlig de partier, der gerne ser skatte- og afgiftsnedsettelse her i landet, med glæde se, at regeringen i sine overvejelser er nået dertil, at man kan nedsætte beskatningen på dette område.

Jeg synes, det var rigtigt, som det ærede medlem hr. Holger Hansen sagde, at så må man også regne med, at den høje regerings noget pessimistiske udtalelser på andre områder, hvor den højtærede finansminister

har fremsat forslag om nedsættelser, ikke skal forstås helt alvorligt, og det er vi selvfølgelig kun taknemlige for. Når man på et område, der drejer sig om spil og indtægt ved spil, kan nedsætte afgifterne, så må regeringen selvfølgelig også interessere sig endnu mere for nedsættelse af beskatningen, når det drejer sig om at fremme arbejdslysten. Vi vil gerne i mit parti medvirke til i et udvalg at se på forholdene for de væddeløbsbaner, det drejer sig om, og i det hele taget undersøge, om dette er vejen frem til gavn for hesteavlen herhjemme. Vi synes, det er et formål i sig selv at fastsætte betingelserne således, at man fortsat kan fremme hesteavlen. Om dette forslag løser problemet, kan det vel være vanskeligt at sige.

Efter den højtærede finansministers ret kortfattede fremsættelsestale kan det vel være et forslag, der betyder noget for de små baner med en lille totalisatoromsætning. Om det kan klare situationen for de store baner, er vel mere vanskeligt at tro, men selvfølgelig ser vi også gerne, at man kan opretholde væddeløb på den meget smukke Klampenborg Væddeløbsbane og de andre baner, man ønsker at opretholde, og vi håber at få lejlighed til nærmere at bedømme, om disse baner får noget ud af dette lovforslag med hensyn til deres økonomi, eller om der er visse områder, hvor man kunne tænke sig at banerne selv kan rationalisere for at skaffe sig større indtægter. Alt det går jeg ud fra at vi kan lade indgå i en saglig overvejelse i udvalget.

Det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen fremsatte nogle principielle og tiltalende synspunkter vedrørende idrætten og den støtte, idrætten fortjener. Vi er jo alle sammen klar over, at det ærede medlem gennem sin ledelse inden for cykleunionen selv er medvirkende til at gøre noget for den opgave, han her omtalte; men når det ærede medlem så stærkt taler om ønskeligheden af at hævde amatøridrætten her i landet, så er jeg ikke helt sikker på, at det netop er den sportsgren, det ærede medlem har med at gøre, man skal fremhæve som noget, der mest er præget af, at man holder pengene uden for idrætten.

En mit partis side har vi ved alle lejligheder interesseret os for, at man kan opretholde og også udbygge støtten til idrætten,

[Ninn-Hansen.]

med en understregning af, at man herigen- nem kunne opretholde amatøridrætten i Danmark og også, således som idrætsfore- ningerne gør det, gøre noget for at drage de unge ind i idrætslivet. Derfor har vi med glæde støttet tipstjenesten og synes, at man egentlig kunne have en mere tilfreds- stillende ordning, end vi har i øjeblikket med hensyn til anvendelsen af tipstjenestens overskud i forhold til idrætten. Sidste gang vi drøftede sagen her i det høje ting, havde vi et forslag, der ville have givet amatør- idrætten bedre vilkår. Det blev ikke helt fulgt, men når den højtærede finansminister nu tager et andet område op, er det måske muligt, at vi også kan tale om anvendelsen af tipstjenestens overskud til amatøridræt- ten her i landet.

For vort vedkommende gælder altså, at når formålet er godt — og det er det, når det drejer sig om at give muligheder for de hundredtusinder af unge, der gerne vil udøve idræt, til at gøre det — så går vi også gerne med til, at man sætter noget i gang, der kan skaffe penge til det. Men når vi her beskæftiger os med lov om totalisa- torvirksomhed, så er vi helt inde i den professionelle sport, og dér er jo så spørgs- målet, om det formål, der er tale om her, kan bære en udvidelse som den, der er tale om i den anden halvdel af den højtærede ministers forslag, nemlig forslaget om at åbne adgang til oprettelse af disse indskuds- boder.

Den højtærede finansminister har i sin argumentation for at give tilladelse til dette peget på, at man skulle bekæmpe book- makervirksomhed.

Nu er jeg ikke helt klar over, om det er den rigtige måde at gøre det på: man be- kæmper en lovovertrædelse ved at begynde at konkurrere med den. Det er jo lidt i den retning, den højtærede finansminister er inde på. Men vi er i det hele taget ved at komme uden for den højtærede finansmini- sters område. Hvis den højtærede justits- minister har nogle bemærkninger om dette forslag, kunne det have interesse at høre, om den højtærede justitsminister også mener, at det er den rigtige vej, hvorpå man kan bekæmpe bookmakervirksomhed. Det er vel dog mere afgiftssatserne, der her er afgørende, vil jeg tro. Og så kan man,

synes jeg, med rette stille det spørgsmål, om vi skal have disse udvidelser. Vort for- mål med denne lovgivning er at fremme hesteopdrættet, give mulighed for hesteop- dræt. Det fjerner man jo lidt, når folk kan spille, uden at de behøver at komme ud og se på hestene, mens de løber. Jeg synes hel- ler ikke, man kan komme uden om det, det ærede medlem hr. Holger Hansen var inde på, nemlig konkurrencen over for det andet, staten har sat i gang, tipstjenesten, præmieobligationer på 10 kr., og hvad der i øvrigt er, som staten er engageret i af spillevirksomhed.

Nu kan den højtærede finansminister måske mene, at spillebehovet er meget stort her i landet, og at det må være sta- tens opgave at dække dette behov og sætte så meget som muligt i gang, således at folk spiller mere og staten kan få nye indtægter. Hvis det er tilfældet, så er der nok at gøre: der er lotto og spillekasinoer og andre ting, man ikke har gennemført endnu, men som jo har været overvejet. Det er ikke min opfattelse, at det er statens opgave at kalde mere på folks spillelyst. Jeg tror ikke, det er nogen rigtig tanke, selv om man måske kunne trække flere ind i spil og derved skaffe staten indtægter, at man fra statens side skal gå foran i disse bestræbelser. Der kunne måske være mere mening i at sige, at det, der er sat i gang, må være tilstræk- keligt. Staten må dog være interesseret i at fremme noget andet end spillelysten. Ét er, at man giver frihed på det område, og det skal man vel også gøre, men når staten så stærkt stiller sig i spidsen for at kalde på mere spil, at den giver yderligere adgang til det, vil mit parti være meget tilbage- holdende med en tilslutning til den højt- ærede finansministers tanker i den retning, og derfor synes jeg, inden vi tager stilling til det foreliggende, at det har interesse at få at vide, hvad man egentlig har tænkt sig på disse områder, om staten skal gå mere ind og mere i spidsen for at kalde på spillet her i landet, og om der ikke i øvrigt må knytte sig så store betænkeligheder til oprettelsen af disse indskudsboder, at man skulle lade denne tanke fare.

Konklusionen af disse betragtninger skal være, at vi af hensyn til formålet: at beholde væddeløbsbanerne, at fremme mulighederne for hesteavl, gerne vil se på de afgiftsmed-

[Winn-Hansen.]

sættelser, som den højtærede minister har foreslået, og vi håber på, at disse afgifts-nedsættelser ikke bevirker noget indtægts-tab for statens vedkommende; det er der jo en mulighed for at de ikke gør. Den anden del af den højtærede ministers forslag, åbningen af indskudsboderne, vil vi se på med megen skepsis. Men så har den højtærede minister jo altså også mulighed for at få 50 pct. af sit forslag igennem, og det skal man være tilfreds med i disse tider.

Axel Sørensen: Der er sideløbende med behandlingen af dette forslag fremkommet visse hentydninger om sportens omfang og udøvelse her i landet. Uden at komme nærmere ind herpå vil jeg gerne give udtryk for, at det er en forkert opfattelse af sporten i al almindelighed. Når vi kan samle så mange tusinde deltagere, er det, fordi ungdommen føler glæde ved udøvelsen som amatører, mens tilskuerne måske mere er af den anskuelse, at sporten burde være mere professionel. Vi har altså en tusindtallig skare, som søndag efter søndag samles på vore sportsbaner og idrætshaller, men jeg vil gerne her, inden jeg omtaler enkelthederne i forslaget, sige, at det er en fejl, at mange af dem, der tidligere virkede som idrætsledere i sports- og idrætsforeninger, føler sig tiltrukket af, at der betales mere for at være ungdomsledere på andre områder, mens idrætten må lide under mangel på amatøridrætsledere.

Det foreliggende lovforslag må ses på baggrund af, at man på den ene side gerne ser, at der bliver mulighed for at bevare den indtægtskilde, staten har af totalisatorspil, der i væsentlig grad hidrører bl. a. fra hestesporten igennem trav- og galopløb på dertil indrettede væddeløbsbaner. Der blev i 1958 efter henvendelse fra trav- og galopselskaberne til regering og folketing foretaget en nedsættelse af totalisatorafgiften på 10 pct., der, så vidt jeg husker, vedrørte vinder- og pladsspil, hvoraf halvdelen gik til spillerne og halvdelen til selskaberne. Denne ind-

rømmelse har i de år, der er gået siden, vist sig ikke at være tilstrækkelig for selskaberne over for de stigende omkostninger; således har hesteejernes udgifter i forbindelse med hesteholdet på banerne været udsat for fordyrelser i takt med den almindelige løn- og prisstigning. Selskaberne har i årene 1958, 1959 og 1960 til trods for en ihærdig indsats herimod haft et driftsunderskud på over 300.000 kr., mens de har måttet betale statskassen 17 mill. kr. i totalisatorafgift. Det vil sige, at hvis man ikke fra statens side vil tilgodese det nævnte forhold, være lidt imødekommende, vil hestesportens dage være talte, og statskassen vil være en ikke uvæsentlig indtægt fattigere.

Jeg tror, at vi er mange, der som allerede nævnt har oplevet hesten som ven og arbejdsfælle. Med sorg har vi set den forsvinde ud af det praktiske arbejde, fortrængt af mekaniseringen, og derfor må vi nøjes med gensynet med hesten på vore trav- og galopbaner og håbe på, at der kan skabes et grundlag for at bevare den.

Forslaget om nedsættelse af afgiften berører stærkest de små heste- og cykelvæddeløbsbaner, idet det foreslås, at totalisatorafgiften først beregnes, når indskudssummen overstiger 15.000 kr. pr. løbedag. Men derefter sker der ikke lempelser, før indskudssummen udgør mellem 150.000 og 425.000 kr. Inden for omsætninger af denne størrelse kan afgifts-nedsættelsen maksimalt komme til at andrage 5.000 kr. pr. løbedag. Da omsætningen på trav- og galopbanerne i Odense, Ålborg og Skive ligger under 150.000 kr. pr. løbedag, vil det sige, at de ikke vil få nogen som helst andel i denne afgifts-nedsættelse, til trods for at netop disse baner har så hårdt brug derfor. Man kunne derfor spørge, om det ikke ville være mere rigtigt og retfærdigt, hvis man lod de første 15.000 kr.s omsætning for alle hestesportsbaner være afgiftsfri.

Hvad angår ændringen til lovens § 6, der tilsigter at oprette indskudskontorer uden for de godkendte baners område, viser erfaringen og resultaterne fra Sverige, som

[Axel Sørensen.]

det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at denne praksis giver sig udslag i større omsætning, hvilket forbedrer væddeløbsforeningernes økonomi. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om han kan udtale sig om, hvorvidt et passende antal indskudskontorer fordelt over landet kan være et led i bekæmpelsen af det illegale spil, der finder sted gennem bookmakere o. lign. Hvis det er tilfældet, vil jeg synes, det er tilrådeligt at oprette disse indskudskontorer.

Da der forhåbentlig bliver lejlighed til i udvalget at komme nærmere ind på praktiske spørgsmål og få dem belyst, skal jeg slutte med på det radikale venstres vegne at anbefale en velvillig behandling af lovforslaget.

Herluf Rasmussen: Det af den højtærede finansminister fremsatte forslag til lov om ændringer i lov om totalisatorspil synes at være en temmelig uskyldig foreteelse, som dog ikke er helt uden forbindelse med de mange mærkelige økonomiske dispositioner, regeringen gennem sine lovforslag med økonomiske relationer har ladet det høje ting være vidne til. Skal man stole på den skriftlige fremsættelse — og jeg er i den behagelige situation egentlig ikke at have grund til andet — er dette lovforslag alene fremkommet, fordi man i finansministeriet har hørt nødskriget fra de autoriserede heste- og cykelvæddeløbsbaner, som med en vis vægt har gjort gældende, at man dér ikke fortsat kunne bære de dårlige regnskabsresultater.

Så vidt jeg har kunnet overskue det, er det rigtigt, og specielt vanskeligt ved jeg det er for de baner, som ligger i provinsen. Her kæmpes der en ulige kamp med overmagten: de stigende driftsomkostninger, men formentlig også en vis svingende interesse fra publikums side. Til gengæld skal man vel også være opmærksom på den fundamentale forskel, der er på hele spørgsmålet om banerne med den overvejende professionelle islet og cykelbanerne, hvor amatørporten på det seneste ligesom har fået en renaissance. Hvis man anerkender disse væddeløbsformer som sportsgrene på lige fod med f. eks. rosport, fri idræt og

meget andet, burde man vel gøre sig de tanker, om ikke sådanne sportsgrene i højere grad, end tilfældet er, har krav på de offentlige myndigheders bevågenhed, og om det ikke ville være langt mere værdigt at støtte de unge, der ønsker at drive cykelsport på bane, på samme betingelser som de unge, der ønsker at drive de andre sportsformer. Som det er nu, benytter man i meget høj grad disse unge som brikker i et spil, der skal virke animerende på spillerne og ægge dem til højere og højere indsats, og som også har den skyggeside, at de unge udsættes for fristelser, som kan trække deres sport ned i et for lavt plan.

Man har ofte fra idrætsledere hørt den udtalelse, at unge baneryttere ikke har samme muligheder som deres udenlandske modstandere for at dygtiggøre sig, fordi de af hensyn til banernes økonomi er tvunget til at gå frivilligt med og deltage i de mange deciderede spilleløb, som næsten ingen sportslig interesse har, men udelukkende har det formål at skabe omsætning i totalisatoren, fordi handicaps- og pointsløb kan give de overraskelser, som resulterer i gode odds. Det ville derfor være glædeligt, hvis dette forslag kunne imødekomme de ønsker, som ligger i en sådan udtalelse.

Det er så naturligt, hvis man stiller os det spørgsmål: hvordan er så egentlig jeres principielle stilling til statsautoriseret spil i al almindelighed og totalisatorspil i særdeleshed? Vi må vist se den kendsgerning i øjnene, at ud over jernbanedrift o. lign. er det meget vanskeligt at binde drifter. Spillelidenskab, som jeg finder er en naturlig drift, er meget udbredt i dette land. Vi skal da heller ikke stille os hindrende i vejen for, at denne drift får lejlighed til at udfolde sig, men vi stiller det afgjorte krav, at den afvikles på en måde, som spillerne kan være tjent med, altså på en sådan måde, at der er skabt sikkerhed for, at spillernes penge har en reel chance for at give bonus, og at de formål, som det angives at et eventuelt overskud skal gå til, også nyder godt af dette overskud. Det vil med andre ord sige, at jeg ville være meget betænkelig, hvis et øget overskud til væddeløbsbanerne — og her tænker jeg ikke mindst på cykelbanerne — ikke blev benyttet på en positiv, forsvarlig måde, således at de unge, som

[Hørluf Rasmussen.]

føler deres positive interesse afviklet på hjul, også får fornemmelsen af, at de ikke blot er statister i det før omtalte spil.

Når dette er sagt, finder jeg også anledning til at pege på den vanskelige situation, som idrætten befinder sig i, og som det senest kom til udtryk på Dansk Idræts-Forbunds årsmøde i København afvigte week-end, hvor det bl. a. oplystes, at foreningernes antal var steget med 153 til i alt 5.362, og det samlede medlemstal var steget med 27.919 til 1.096.566. Tallene viser en stigende vækst i antallet af unge, og man må være klar over, at idrætten i større og større omfang bliver en ungdomsbewægelse. Denne stigning i medlemstallet medfører stigende behov for haller og indendørs rum, og jeg kan slet ikke godtage den kommentar, som sidste søndag i radioens sportsudsendelse blev udtalt af en meget kendt sportsjournalist. Han sagde, det var held i uheld, at byggestoppet havde forhindret bygning af flere idrætshaller, fordi der simpelt hen ikke var penge til sådanne ting. Derimod finder jeg det rimeligere, hvis man fra det offentlige side i højere grad benytter borgernes penge til støtte for ungdommen fremfor til indkøb af militære effekter, hvis nytte mildt sagt kan betegnes som problematisk. Der er jo ingen grund til at skjule, at regeringen ikke agter at lægge kursen om; tværtimod er der noget, der tyder på, at bunden endnu ikke er nået, og derfor må vi se med velvilje på de forholdsregler, som ved folketingets medvirken er stablet på benene for at hjælpe idrætten uden udgift for statskassen.

Jeg tænker i denne forbindelse også på spørgsmålet tipstjenesten, hvis provenu for en dels vedkommende tilflyder idrætten, men her har man som så ofte før glemt at tage misteltenen i ed. De mange aflyste kampe har gjort et slemt indhug i provenuet, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at slå et slag for det synspunkt, om ikke det var på tide, at man forsøgsvis indførte et tallotteri i vintermånederne, så længe der ingen danske kampe er på kuponen. Erfaringerne i sådanne sæsonspil kan man måske bruge ved senere overvejelser om indførelse af et tallotteri, der kan slå det tyske lottospil af marken.

Den højtærede finansminister skal have

ros for, at han lempet totalisatorafgiften, selv om jeg ikke mener, at det kan blive det helt store beløb. Men den højtærede finansminister vil formentlig sørge for, at der i udvalget kan ses lidt på regnskaberne fra de forskellige væddeløbsbaner, således at betydningen af og behovet for en eventuel gevinst bedre kan bedømmes. Værdien af forslaget ville have mindre betydning, hvis omsætningen faldt, og derfor har man foreslået, at der åbnes mulighed for etablering af indskudsboder eller indskudskontorer. Der nævnes i den forbindelse et argument, som ikke kan gendrives, at etablering af indskudsboder vil medvirke til en reduktion af det spil, som nu i strid med loven må antages at finde sted hos bookmakerne til skade for statens provenu og for væddeløbsforeningernes økonomi.

I den forbindelse skal jeg tillade mig med den højtærede formands tilladelse at citere nogle linjer fra en 762 sider stor beretning af politiassistent Selmer Krogh, Københavns politi, med titlen „New York City Police“. På side 689 siger forfatteren efter en minutios og meget lærerig gennemgang af totalisatorspillet i den gode by New York:

„Hvem der uden tvivl, men af andre og mere forståelige grunde er mod en etablering af indskudssteder, er imidlertid bookmakerne. Bookmakere, der ikke som her i landet giver forhøjede odds eller anden form for spillerabat...“

Det er en meget erfaren mand, der taler dér, og det spørgsmål melder sig derfor hos mig, om indskudsboder alene gør det, og om det ikke også bliver nødvendigt at se lidt på spillernes provenu.

I forbindelse med forslaget afsnit om indskudsboder vil jeg pege på de problemer, der kan opstå for duetotalisatoren, der jo som bekendt yder meget stort tilskud til velgørende formål, og som efter min opfattelse i nogen grad er den jævne mands spilleobjekt. Jeg tror, at denne duetotalisator måske vil komme ud for en konkurrence, som den har svært ved at klare sig i.

Det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen havde konsulteret præsidenten for Danmarks Cykle Union. Jeg sætter personlig megen pris på præsidenten for Danmarks Cykle Union, og jeg lægger også vægt på de udtalelser, som det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen refererer fra denne kant,

[Herluf Rasmussen.]

men vi må ikke glemme, at det ville være bedre, hvis de, om jeg så må sige, aktive cykelsportsledere fik lejlighed til at udtale sig, for det er jo en kendt sag, at cykelsporten sådan med mellemrum søger med lys og lygte efter egnede topfigurer. Man kan vel ikke forlange, at disse topfigurer i løbet af kortere tid skal kunne sætte sig ind i alle de udviklede problemer, der er netop inden for cykelsporten. I den anledning vil jeg gerne gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, som med megen overbevisning talte om den professionelle islæt i cykelsporten. Jeg ved godt, at der har været megen tale om, at f. eks. en kreds af ryttere kører med dæk og ringe fra en bestemt fabrik. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at hvis disse fabrikker skulle levere dæk og ringe til samtlige unge, der dyrker cykelsport i dette land, kunne de godt indgive konkursbegæring; det er i virkeligheden kun et fåtal af ryttere, stjerneytterne, der får mulighed for at få dette materiel. Man skal ikke glemme, når man diskuterer cykelsport, at der er en masse unge mennesker, som aldrig når at blive stjerner inden for cykelsporten, men som får brugt deres fritid på en god måde. Det har man glemt i de mange ubehagelige diskussioner, der er opstået i forbindelse med visse affærer inden for cykelsporten, affærer, som til syvende og sidst viser sig at være ingenting.

Til slut finder jeg det rigtigst at pege på, at der i forbindelse med etablering af indskudsboder på centrale steder på ny lægges en arbejdsbyrde på den i forvejen stærkt overbebyrdede politistyrke. Det skulle glæde mig meget, hvis den højtærede finansminister kunne oplyse, om han i samarbejde med den lige så højtærede justitsminister har haft dette problem for øje. Som sagt, lovforslaget skal få en velvillig behandling fra min side.

Grøndahl: Den foreslåede lempelse i totalisatorafgiften på små 600.000 kr. er ikke opsigtsvækkende, men begrundelsen for, at en sådan lettelse er påkrævet, kan nok vække opmærksomhed. Jeg vil i denne forbindelse se bort fra cykelvæddeløbsforeningerne og desuden fra Klampenborg Galop-

selskab samt hestesportsforeningerne uden for København, da jeg er for lidt orienteret om deres forhold, men vil holde mig til henvendelsen fra de to københavnske travselskaber, der har henimod halvdelen af alt totalisatorspil her i landet.

Med baggrund i en årrække dårlige regnskaber spændende fra - ca. 170.000 kr. til + ca. 1.500 kr. kræver disse selskaber, at staten nedsætter sin andel i totalisatorafgiften med 5 pct., og den højtærede finansminister foreslår nu lettelse for de to selskaber på 254.000 kr., der ubeskåret skal tilfalde selskaberne, for at de dermed kan forbedre deres økonomi.

Det er desværre et typisk tidens tegn her i landet, at kan man ikke klare sig selv, enten det nu er selvforskyldt eller ufor-skyldt, man er kommet i vanskeligheder, gælder det bare om at løbe til staten så meget som muligt, så der til sidst kommer et resultat ud af det. De økonomiske vanskeligheder, de to selskaber befinder sig i, er efter min formening selvforskyldte, og nu da selskaberne ansøger om lettelse, må de affinde sig med den eventuelle kritik, som deres regnskaber og dispositioner kan give anledning til. Hvorfor skal der i en by af Københavns størrelse absolut være 2 travbaner, når det gennem en årrække har vist sig, at det er den ene for meget? Selskaberne er selvfølgelig selv klar over dette, idet der aldrig er løb samtidig på de to baner, men skiftevis løb, i 2 måneder på den ene bane, derefter i 2 måneder på den anden bane, i visse tilfælde kun en måned på hver bane, med det enestående upraktiske og udgiftkrævende resultat, at heste, materiel m. m. f. eks. i året 1963 — for at tage et tilfældigt år — skal flyttes ikke mindre end 8 gange fra Charlottenlund til Amager og omvendt. Hvert selskab har sit eget sekretariat, sit eget mandskab til vedligeholdelse af banen, sit eget kontorhold o. s. v. For det ene selskab androg udgifterne til administration og lønninger, vedligeholdelse, lys, vand- afgift m. m. i 1961 ca. 470.000 kr., for det andet selskab ca. 310.000 kr., efter hvad der er oplyst over for mig. Alt dette kan sammenlignes med, at et firma havde 2 udsalg, som skiftevis hver anden måned stængede døren, beholdt personalet i det lukkede udsalg og afholdt alle de dermed

[Grøndahl.]

forbundne udgifter. Det må være nogenlunde samme princip, som salig Ebberød Bank blev drevet efter.

At der, efter hvad det er meddelt mig, ifølge de to travselskabers regnskaber tilsammen pr. år anvendes henimod 100.000 kr. til repræsentation, bestyrelsesmøder, generalforsamlinger, gaver, gratialer m. v., må det vel også være tilladt at fremføre, og det må vel give anledning til kritik, da det er et meget stort beløb at anvende til disse formål.

Der er efter min formening kun én ting at gøre, det er at få sammensluttet de to travselskaber til ét selskab, der vel naturligst skulle ligge i Charlottenlund, der har store, moderne tribuner, spillehal, restaurant, stenstalde til hestene etc., medens Amager Travbane har dårlige tilskuerforhold, dårlige træbygninger og træbokse til hestene. Hvis en sammenslutning fandt sted — og det bør den — ville travsporten fremover ikke behøve at komme med økonomiske krav til statskassen, og det beløb af totalisatorafgiften, som nu kræves til selskaberne, behøvede ikke at komme de to selskaber til gode, men kunne gå til andre formål, f. eks. til en højst tiltrængt forhøjelse af løbspræmierne. Et spørgsmål er det, om ikke den højtærede finansminister allerede på nuværende tidspunkt skulle tage en rask beslutning og her i København nedsætte totalisatorafgiften til 20 pct. for vinder og plads ligesom i Sverige, hvor en tilsvarende nedsættelse har forøget den svenske stats indtægter med ca. 18 mill. kr. årlig. Vor slunkne statskasse ville utvivlsomt også tjene millioner derved, og ikke mindst bookmakeriet ville blive umuliggjort og forsvinde. Og det ville give valuta i kassen, idet mange danske ville undlade at tage til Sverige og spille dér; tværtimod ville det sandsynligvis trække svenskere her til landet. Alt i alt ville det indebære mange fordele.

Bestemmelsen i lovforslagets punkt 1, hvorefter totalisatorindskuddene kun beskattes, hvis de er over 15.000 kr., forekommer mig at være for smålig, og jeg henstiller til den højtærede minister, at indskudsbetrag på under 15.000 kr. altid skal være afgiftsfrie. Efter lovforslaget er 15.000 kr. afgiftsfri, mens bare nogle få kroner

mere koster 1.500 kr. i afgift. Dette store spring kan tænkes at friste svage sjæle.

Jeg tillader mig at foreslå, at det udvalg, der sandsynligvis bliver nedsat, udpeger et snævert underudvalg, der med bistand fra et af statens revisionsdepartementer gennemgår de to travselskabers regnskaber med henblik på besparelser og rationalisering i driften og desuden eventuelt med sagkyndig bistand undersøger mulighederne for en snarlig sammenslutning mellem Charlottenlund og Amager Travselskaber. Den højtærede finansminister kan jo nemt overhugge den gordiske knude ved kun at forny totalisatorbevillingen til den ene af banerne: uden spil intet travløb. Og hvis ministeren vil følge min tankegang med en snarlig sammenlægning og en nedsættelse af totalisatorafgiften til de 20 pct. — og nedsættelsen skulle udelukkende komme løbspræmierne og spillerne til gode — ville en tiltrængt og nødvendig sanering af travsporten have fundet sted, hvorefter den kunne klare sig selv uden begunstigelse fra statens side, heri indbefattet lovforslaget, vi behandler i dag. Og ministeren ville have den glæde at se mange millioner indgå i den altid sultne statskasse.

Vor stilling til lovforslaget er afhængig af udvalgsbehandlingen.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg vil gerne have lov til at takke de ærede ordførere for den, synes jeg, meget velvillige indstilling over for lovforslaget og for den, må jeg have lov til at sige ganske overvældende interesse, det har vakt. Det havde jeg faktisk ikke tænkt mig på forhånd. Jeg er ikke selv så stærkt personlig engageret i denne sag, men når nu disse, som jeg synes, velbegrundede ønsker om lettelser og ligeledes ønskerne om indskudsboderne var fremme, mente jeg, at det var rigtigst, at folketinget fik lejlighed til at tage stilling til disse ønsker. Der kan også være god grund til at se på de andre spørgsmål, som er rejst under denne debat. Jeg kan give tilsagn om, at vi fra finansministeriets side skal stå til rådighed med at fremskaffe alle de oplysninger, det vil være muligt for os at skaffe.

Derudover har jeg nogle få bemærkninger til de enkelte ærede ordførere. Det ærede medlem hr. Holger Hansen spurgte,

[Finansministeren.]

hvorledes det forholdt sig med duevæddeløbene, og jeg forstod spørgsmålet derhen, at det ærede medlem ikke mente, at der var nogen lettelse behov dér, idet disse væddeløb jo giver et forholdsvis pænt overskud. Jeg kan derom sige, at i den gældende lovs § 5 står der:

„Såfremt bevillingshaverens overskud af totalisatoren for en sæson udgør et væsentligt større beløb, end det må anses for rimeligt til anvendelse til bevillingshaverens egne formål og til de formål, bevillingshaveren naturligt støtter, kan finansministeren gøre meddelelse af totalisatorbevilling for en følgende sæson afhængig af, at der af bevillingshaveren afgives et efter forhandling med denne af finansministeren fastsat beløb til anvendelse i almen velgørende eller andet almennyttigt øjemed.“

Deri ligger jo en vis garanti for, at man kan sikre sig overskuddene anvendt på en fornuftig måde. Dette kan måske også i nogen måde være et svar til det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen.

Man har spurgt mig, om det ikke kan tænkes, at oprettelsen af indskudsboder vil påvirke tipstjenesten. Jeg kan naturligvis ikke bestride, at en sådan påvirkning kan finde sted, men jeg vil dog nok alligevel mene, at det stort set er et andet publikum, denne henvender sig til.

Der har været stillet mig nogle spørgsmål om, hvorledes man tænker sig dette system med indskudsboder nærmere indrettet, og jeg må ærligt tilstå, at det har jeg ikke gjort mig særlig mange tanker om, idet jeg først ville undersøge, hvorledes indstillingen her i folketinget var til dette problem. Men vi kan jo udmærket drøfte dette anliggende i udvalget, og der er måske også mulighed for og grund til at se lidt nærmere på, hvorledes man på dette felt har indrettet sig i Sverige, hvor man har indskudsboder, og hvor man, som det ærede medlem hr. Grøndahl rigtigt gjorde opmærksom på, også har en større indkomst ved totalisatorafgiften, end vi har her i landet.

Må jeg så sige til den ærede ordfører hr. Ninn-Hansen, at jeg har ikke tanker om at gå videre med hensyn til at oprette nye former for, som det siges, statsautoriseret

spil. Jeg mener i det hele taget ikke, at det foreliggende lovforslag har en sådan rækkevidde, at man skal svinge sig så højt op og tale om statsautoriseret spil i større udstrækning o. s. v. Må jeg også til det ærede medlem sige, at jeg er lidt forbavset over, at han ud fra dette i enhver henseende beskedne lovforslag vil drage videregående slutninger om min eller regeringens stilling til skattelettelser i almindelighed. Jeg kan ikke rigtig tage det ærede medlems udtalelser på dette punkt højtideligt, og jeg synes også, at jeg så et lille blink i det ærede medlems øjne, som tydede på, at de ikke skulle tages højtideligt. Dette lovforslag er i hvert fald ikke fra min side tænkt som noget skattelettelsesforslag. Men for det første er jeg bange for, at hvis vi ikke gennemfører en vis regulering af disse skalaer, kan indtægterne meget vel gå ned; man er altså på grænsen til det, der hedder at slagte hønen, der giver guldæg. Dernæst opfatter jeg den del af lovforslaget, der drejer sig om indskudsboder, som en væsentlig og integrerende del af lovforslaget, og der skulle deri ligge en mulighed for øget indkomst. Jeg ville være noget ked af det, hvis slutningen på behandlingen bliver, at folketinget kun giver mig de 50 pct. af lovforslaget, der har størst sandsynlighed for at give tab.

Af disse betragtninger vil det ærede medlem altså forstå, at det er — må jeg sige det sådan — temmelig hen i vejret ud fra dette lovforslag at drage videregående slutninger både i den ene og den anden retning om min stilling til spørgsmålet om skattelettelser.

De ærede medlemmer hr. Herluf Rasmussen og hr. Grøndahl var stærkt inde på spørgsmålet om væddeløbsbanernes regnskab, og jeg for mit vedkommende lyttede med stor interesse til, hvad der blev sagt om disse ting, og medvirker gerne til at fremskaffe et materiale, så man kan se på dette.

Som man vil forstå, er jeg i det hele taget meget villig til at drøfte alle problemer i forbindelse med dette lovforslag og har for mit vedkommende ikke lagt mig fast på nogen bestemt løsning, men jeg håber, at vi kan nå et resultat, som både de mennesker, der interesserer sig for disse sportsgrene, og statskassen kan være tilfreds med.

Erhard Jakobsen: Der er sikkert flere end den højtærede finansminister, der har undret sig over, at denne sag har vakt så stor interesse, men jeg tror, man i idrættskredse med glæde vil se på, at en sådan interesse var til stede, netop fordi lovforslaget går ud over den lettelse, der ligger i dette. Jeg tror, at mange idrætsfolk, der hører denne debat, vil glæde sig over, at der blandt folketingets medlemmer er en så betydelig interesse for sportens forhold, som tilfældet er. At så nogle af de ærede medlemmer har et lidt manglende kendskab til visse sportsgrene, skal jeg ikke gå alt for hårdt i rette med, specielt ikke med det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, hvis interesse for sporten i sin helhed jeg absolut værdsætter. Jeg er blot nødt til ud fra mit kendskab til præsidenten for cykleunionen at retfærdiggøre cykelsporten. Jeg skal henvise til, at af de medaljer, der i de sidste år er hentet hjem fra amatørkonkurrencer, var det cykelsporten, der hentede de fleste, og hvis ikke det var amatørsportsfolk, havde de ikke i konkurrence med verdens bedste opnået disse medaljer. Endvidere, som det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen sagde, er der tusinder af unge landet over, der dyrker denne sport uden at tænke et øjeblik på præmier eller vederlag af nogen som helst art, og det gør, at jeg synes, at cykelsporten må være ligeberettiget med enhver anden sportsgren. Jeg siger ikke noget hårdt til det ærede medlem af den grund, for jeg ved, at der hos ham ligger en interesse for sporten som helhed.

Hele spørgsmålet om amatører og professionelle er et spørgsmål, som optager Dansk Idræts-Forbund levende. Jeg ved, at man fører forhandlinger i øjeblikket netop om at optage cykelsporten som medlem af Dansk Idræts-Forbund. Det tyder også på, at man anerkender, at de problemer, der har gjort sig stærkt gældende inden for cykelsporten, også i nogen grad gør sig gældende inden for de andre forbund af sportsfolk.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen, at jeg tror, der er en ganske god overensstemmelse mellem, hvad præsidenten for cykleunionen mener, og hvad de aktive mener. Der er kun det, at præsidenten ikke har bedt mig om at sige alt her i dag om, hvad han ved om cykelsporten. Så meget skal dog siges om indskudsboder,

at dem vil man fra cykelsportens side ikke sætte sig imod, når finansministeren har interesse deri, men det er ganske klart ikke nogen cykelsportsinteresse, idet det afgørende for cykelsporten som sport ude på banen er, at der er mange tilskuere, som interesseret følger rytternes præstationer, og i den henseende kan indskudsboderne virke uheldigt. Men det er klart, at kan man på anden måde opnå fordele, må man affinde sig med den ulempe, der måtte ligge heri.

I den forbindelse kan jeg sige, at jeg ved, at cykelsporten absolut vil være interesseret i det, skal vi sige ændringsforslag, som den ærede radikale ordfører stillede: at man i det hele taget fritog 15.000 kr. for afgift. Jeg håber dog, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen ikke derefter tror, at finansministeren vil give tilsagn om, at man også på indkomstskattens område kan betragte 15.000 kr. som skattefri — det vil være en for vidtgående slutning at drage; i så fald kan det godt være vi ikke kan få finansministeren med.

Spørgsmålet om travselskabernes forhold skal jeg helt undlade at tage stilling til her, da det vel specielt egner sig til udvalgsbehandling. Jeg kan ikke have noget imod nedsættelse af et underudvalg derom, bare jeg må slippe for at blive medlem af det pågældende underudvalg.

Jeg vil i øvrigt gerne takke ministeren både for lovforslaget og for hans beredvilighed til, når man nu har hørt repræsentanterne for de forskellige sportsgrene, at prøve på at tilpasse lovforslagets satser med henblik på at gavne de enkelte grene så meget, som vi har tænkt os at gøre.

Holger Hansen: Jeg har kun ganske enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Grøndahl, der i begyndelsen af sit indlæg nævnede det beklagelige i tendensen til at løbe til staten, når der var noget, der trykkede. Vi kan da nok være enige om at beklage, hvis dette er en tendens — og det er det måske nogle steder — men jeg vil dog gerne i dette specielle tilfælde føje til, at det, hvad travselskabernes totalisatorspil angår, er staten, der har pålagt dette spil en afgift; det, man nu henvender sig om, er en ændring af denne afgift — det er i og for sig ikke noget tilskud.

[Holger Hansen.]

Det ærede medlem hr. Grøndahl var også inde på en anden tanke, nemlig en sammenlutning af de københavnske travbaner. Her mener jeg vi er inde på et område, som vi i hvert fald i folketingsudvalget og i folketinget i øvrigt ikke skal blande os i. Vi skal i forbindelse med dette lovforslag tage stilling til, om satserne skal være af den ene eller den anden størrelsesorden, men vi skal ikke tage stilling til, om vi skal forsøge på at få private sammenslutninger til at sammenslutte sig eller ej.

Ninn-Hansen: Det har ikke været mit ønske at angribe cykelsporten — sådan tror jeg heller ikke det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen opfattede det; jeg har bare ment, at det ville være rigtigt at fremhæve, at cykelsporten jo ikke i særlig grad står som repræsentant for den deciderede amatørlinje, og det understregede det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen i øvrigt også derigennem, at han selv redegjorde for, at cykelsporten ikke er medlem af Dansk Idræts-Forbund; det har vel haft noget med det, jeg sagde, at gøre. Hvis det ærede medlem nu er i stand til gennem sin ledelse af cykelsporten at gennemføre denne amatørlinje i mere udpræget grad, kan det kun glæde mig. Jeg tror, det ærede medlem har alle gode muligheder for at få understreget den rene amatørlinje, og så kan vi jo håbe på, at man får samlet den amatøridræt, vi ønsker at støtte, inden for Dansk Idræts-Forbund. Det ville kun glæde mig.

Jeg skal også gerne bekræfte over for det ærede medlem, at jeg ikke har tænkt at overføre en bundgrænse på 15.000 kr. til de direkte skatter. Selv om jeg gjorde det, ville jeg ikke engang kunne opfylde det forslag, det ærede medlem mange gange har stillet om omlægning af skatterne her i landet.

Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, at jeg har dog vist ikke sagt, at man kunne se en fuldstændig parallel mellem dette forslag og den foreslåede udskrivningslov; jeg har blot talt om et lyspunkt i forbindelse med det resultat, regeringen er nået til i sine overvejelser, hvad dette lovforslag angår. Jeg håber, at vi vil få lignende lyspunkter at se i forbindelse med det andet forslag af meget større

rækkevidde, den højtærede finansminister har fremsat for et par måneder siden.

Grøndahl: Jeg er fuldstændig klar over, at travselskaberne har ganske bestemte udgifter, som de er tvunget til at afholde, men det forhindrer jo ikke, at man kan ønske at se på disse selskabers regnskaber, og det har jeg flere gange i mit indlæg peget på. Blot man i de enkelte selskaber ville spare 50.000-100.000 kr. hver, ville deres meget vanskelige situation allerede være forbedret betydeligt.

Hvad det angår, at man ikke skal blande sig i travselskabernes eventuelle sammenlægning, er det måske nok noget, der bør behandles gennem længere tid; men når der ligger et areal ude på Amager på nogle og fyrrer tdr. land, og som vel nok kan indbringe en 20-25 mill. kr. — jeg tænker også på, at den højtærede trafikminister bl. a. til en udvidelse af Kastrup lufthavn måske kunne være interesseret — kunne jeg godt tænke mig, at man kunne få den tanke i alle tilfælde at forårsage, at disse to selskabers forhold og muligheden for en sammenlægning af dem blev undersøgt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Erhard Jakobsen: I overensstemmelse med de ønsker, der er udtrykt fra alle sider, foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 23. januar, kl. 13 med følgende dagsorden:

- 1) *Spørgsmål til ministrene.*
- 2) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændringer i lov om totalisatorspil.

[Formanden.]

3) *Anden (sidste) behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om beretning angående Nordisk Råds 10. session 1962.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om fritagelse for grundskyld til staten samt grundstigningskyld for skatteåret 1963-64 af landbrugsejendomme.

Mødet hævet kl. 15³⁰.

47. møde.

Onsdag den 23. januar kl. 13.

Formanden: Udvalget angående forslag til lov om nedslag i skatteansættelsen for folkepensionister m. fl. har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Det er meddelt mig, at udvalget angående forslag til lov om midlertidig ændring af loven om tilskud til de offentlige veje ønsker at afgive mundtlig indstilling ved nævnte lovforslags 3. behandling.

Medlem af folketinget Sinnbeck har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil finansministeren som regeringens øverste ansvarlige for statens finanser begrunde, hvorfor finansministeriet går med til, at der anvendes betydelige beløb til opgaver som musikradio, mens man afslår støtte til en livsvigtig udvidelse af fiskerihavnen i Bønnerup på Djursland?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid efter spørgetiden i dag.

Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede statsminister, for at han kan give tinget den i går anmeldte redegørelse.

Statsministeren (J. O. Krag): Forudsætningen for en del af de lovforslag, jeg i det følgende har den ære at redegøre for over for det høje ting, er, at Danmark bliver knyttet til Det europæiske økonomiske Fællesskab. Herved vil forudsætningerne for den danske jords anvendelse og efterspørgslen efter den såvel fra danske som fra fremmede statsborgere blive så stærkt ændret, at denne nye lovgivning vil være påkrævet for at beskytte nationale interesser og hindre en u hensigtsmæssig udvikling.

Problemerne omkring en bred europæisk markedsordning er på dette tidspunkt uafklarede. Uanset denne uklarhed har regeringen imidlertid fundet det rigtigt at fremsætte lovforslagene, således at disse spørgsmål kan være bedst muligt forberedt og rede til en løsning, når forudsætningerne herfor måtte komme til stede. Herom vil nærmere klarhed blive tilvejebragt under behandlingen i de udvalg, man kan forudse nedsat.

Ved siden af de problemer, en europæisk markedstilslutning vil afføde, har allerede den udvikling, de senere år har ført med sig samfundsmæssigt og erhvervsøkonomisk — ikke mindst industrialiseringen, byudviklingen og den i forbindelse med velstandsstigning og transportudvikling tiltagende efterspørgsel efter parcelhuse og rekreative områder — skabt problemer i forbindelse med anvendelsen af Danmarks jord og de priser, jorden omsættes til. Disse forhold ville i sig selv gøre visse af de i lovforslagene indeholdte foranstaltninger nødvendige. Også af denne grund har regeringen fundet det rigtigt, at behandlingen af disse anliggender påbegyndes nu og ikke afventer den videre europæiske udvikling.